

Publicerad 2015-07-11 03:15 av Getoji

Ytterligare en deprimerande text om livet.

Känslan då man inte vet varför man är vid liv.

Känslan när man vaknar på morgonen och inte har lust till någonting. Man vaknar, känner sig tom och sorgsen. Man sitter vid kanten av sängen och grubblar på varför man ens tar steget ifrån den idag. Det lär inte var någon skillnad jämfört med de andra dagarna, denna dagen kommer inte att vara bättre. Dagen kommer enbart full av sorg, inget positivt lär ske. Utan man kommer enbart att vänta tills dagen tar slut, så att man får komma tillbaka till sin säng, lägga sig ner och sova. Sovna så man glömmer bort allting, så ens tankar får lite ro. Sovna så tankarna om att sluta leva försvinner en liten stund, men man vet att de kommer att återvända vid nästa soluppgång.

Var morgon sitter man vid sängkanten och stirrar ner i golvet och funderar varför man fortfarande är vid liv. Man funderar på vad man gör för nytta i livet, vad man tillför med sitt ynkliga existerande. Man kollar sig i spegeln och har lust att slå sönder den, förstöra allting som kan spegla ens yttre mot en, eftersom spegelbilden av en själv får en att vilja slita ut sitt inre. Det man ser är inte sig själv, eftersom man anser att man inte existerar. Där finns inte längre något gott inom en. Utan man vandrar enbart runt på denna jord för att andra begär det. Andra vill se en vid liv och det är därför ens tomma kropp fortfarande går runt, för att ge tillfredsställelse till andra.

Man ser inte varför folk vill ha en vid liv. Man ser inte vad för någonting det är människor ser i en. Vad det är för idioti som förblindar dem, som får de att se godhet i en. Som tittar på en som att man fortfarande var vid liv. När man tittar på sig själv ser man enbart avsky, man vill enbart försvinna. Varför vill då inte dessa det, varför tittar de inte på en med avsky, varför vill de att man ska leva..

Känslan av att inte förstå sig på andras tänkande är utan förklaring. Det är något som verkligen är obegripligt. Själv så går man var dag ut och in, utan att vilja leva, utan man gör det enbart för att andra begär det. Själv ser man sig som ett svart hål som slukar allt i sin närhet, som drar med sig folk ner i mörkret. Ändå fortsätter folk att vara en, fortsätter att begära att man ska leva, att man ska försöka må bra.

Känslan när man vaknar på morgonen och inte vet varför man lever längre, varför man enbart är vid liv för någon annan är obegriplig. Det är möjligtvis för att man inte vill såra någon, för att man vill att de ska må bra, så låtsas man att en själv mår bra. För deras skull spelar man det lilla spelet om att man mår bra, men vartenda tanke vänder sig åter en gång mot att försvinna, mot att inte förstå sig på varför man ens är vid liv.

Känslan av att gå varje dag utan att vilja vara vid liv. Känslan av att leva sitt liv enbart för att andra begär det. Känslan då man enbart har lust att vilja dö, men lever vidare i sitt tomma skal för att andra vill ha en vid liv. Då man är rädd för att enbart tala med någon annan levande varelse eftersom man är rädd att skada dem. Då man är rädd att ens låta någon bry sig om en, för att man kan förstöra dem. Det är känslor de flesta inte är medvetna om.

Känslan när man vaknar på morgonen och inte var varför man är vid liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Getoji med Poeter.se id #45666 innehar upphovsrätten